

Dopisy

DO POSLEDNÍHO CHLUPU
RESPEKT 31/2013

Rád bych reagoval na článek Kamila Fily o digitálním opřašování slavných snímků svým

facebookovým statusem, který vznikl u příležitosti premiérového vysílání *Markety Lazarové* na ČT 2 v HD rozlišení, tedy po zdigitalizované úpravě: „Tři roky trvalo, než tvůrci převedli jazykové náročný text do scénáře. Další tři roky trvalo natáčení v exteriérech. Následoval náročný střih a dokončení... A nakonec ještě nějakou dobu trvalo převedení do restaurované HD verze. Že se na to nevykašlali...“

Je chvályhodné, že se najdou tací, kteří se snaží zachovat určitou filmovou historii, že tomu věnují čas a sílu. A ano, možná existují některé snímky, které za to stojí, aby byly zachovány, že prostě „mají být pro svoji dobovou hodnotu uchovány pro budoucnost“, ale nejsem si sto procentně jistý tím, že to někteří z mladších diváků – ta budoucnost – jaksí ocení.

Petr Hrudka

ZAMILOVANÝ PAN NEČAS
RESPEKT 31/2013

Při čtení textu Ondřeje Kundry *Zamilovaný pan Nečas* jsem se musela několikrát ujistit, že čtu skutečně Respekt, a ne třeba Blesk. Opravdu si myslíte, že vaše čtenáře zajímá, zda si J. Nagyová objednávala dovoz nejprve sýra usmaženého a pak sýra neusmaženého, jen obaleného v těstíčku? Za celospolečensky důležitá témata spjatá s celou kauzou bych viděla spíše analýzu devastujícího dopadu, jaký měl zásah na českou politiku, nebo faktu že se v novinách (ani ve vašem časopise) člověk nedočte, jak pokračuje vyšetřování těch, kvůli nimž k celé „realizaci“ došlo – tedy kmotrů.

Alice Marxová, Praha

CESTOU ZDVOŘILÉHO NEKONFLIKTU
RESPEKT 31/2013

Nevím, proč měl Jan Hron tak silnou potřebu ztrivializovat jednu z myšlenek mého projevu na shromáždění, připomínající 15 let od založení Česko-německého fondu budoucnosti jako důsledku podepsání česko-německé deklarace. Tvrdí, že mám jen hodně nenáročný představy. Stačí prý podle mne, když si s Němci, tedy konkrétně s našimi bývalými spoluobčany, budeme vyprávět každý své příběhy a budeme se snažit jim rozumět.

Pane Hrone, mám za sebou už i v tomto režimu pár těžkých konfliktů a skandálů (omítl jsem státní bavorskou cenu, ale byl jsem také napaden rukou společnou a nerozdílnou vedením Karlovy univerzity a Akademie věd ČR), než abych přišel po tolika letech s takovou banalitou. „Tolerantní naslouchání“ či „zdvořilý nekonflikt“, jak můj přístup označujete, by bylo opravdu málo. Ale mně šlo a jde o mnohem víc. Mluvil jsem o „aktivní empatii“ – vy jste tu pasáž přeskočil?

Když jsem v onom projevu zapochyboval o existenci jedné objektivní historické pravdy jako mety, kterou se údajně musíme za každou cenu snažit dobyt, mluvil jsem o potřebě docela jiného než jen zdvořile tolerantního dialogu: chtějme a naučme se vyprávět svými vlastními slovy příběhy těch druhých, jimž dosud nerozumíme, jejichž interpretace se nám přičí, s nimiž nesouhlasíme... Možná zatím, možná to tak zůstane vždycky. Možná však, že ne, že najdeme cosi společného. Zkusme se zkrátka vžít do jejich kůže. Ne trpně opakovat, zaznamenávat pro pořádek, stejnými slovy, jakými mluví oni, ale našimi vlastními slovy odpovídajícími našim zkušenostem, našim prožitkům minulosti. A také obráceně: ať oni se snaží dostat do kůže naší. To je cesta, jež může vést k nalézání toho, co máme my, naše

příběhy, společně. Co je společné Středoevropanům.

Nejde jen o nějaké příležitostné nezávazné besedování, ale též o cílevědomé zaměření prací historiků a publicistů: nechť zpracovávají také do této doby „jejich“ témata, příběhy, které traumatizují je. Tak jak to dělá například Alena Wagnerová. To je však něco docela jiného než tolerantně vyslechnout příběhy a ovládnout se, tedy nezačít se hádat. Ach jo, proč se už i mladí stoupenci Václava Havla odnaučují číst?

Petr Pithart, bývalý senátor

RASISTY JSME ZASÁHLI NA BOLAVÉM MÍSTĚ
RESPEKT 31/2013

Zarazilo mě, že jste poskytli prostor Karlu „Roztočilovi“ (jehož pravé jméno lze díky internetu snadno odhalit), který již několik let zamořuje vody českého internetu svými nenávisnými výkřiky vedenými z pozic ultralevicové ideologie.

Nejde mi však jen o to, že pan Roztočil se například svými pochvalnými komentáři na adresu Lenina či severokorejského režimu pohybuje minimálně na hranici toho, co je ještě v ČR legální. Za mimořádně nešťastnou a jakýkoli smysluplný diskurz o rasismu, xenofobii či náboženské toleranci spolehlivě torpédující jeho taktiku, jež spočívá v tom, že jakéhokoli člověka, který s jeho názory polemizuje, byt jen dílčím způsobem a sebeslušnější formou, pan Roztočil okamžitě oceňuje jako „nácka“ nebo „rasistu“ (repliky jako „chcípni nácku“ patří v internetových diskusích k jeho běžným reakcím). Jakoukoli reflexi toho, zda je správné definovat například nesnášenlivost některých Čechů vůči (indo-evropským) Romům právě jako rasismus v kontextu, v němž tíž Češi nic nenamítají proti rasově vzdálenější skupině Vietnamců, bychom samozřejmě v úvahách pana Roztočila hledali marně.

Pan Roztočil patří k naprostému extrému názorového spek-

tra a vykazuje typické znaky všech (lhostejno, zda levicových či pravicových) extremistů – zejména potřebu neustále a co nejagresivněji přesvědčovat o své pravdě ty, kdo patří k opačnému extrému, aniž by došlo třeba jen k náznaku dialogu. Pan Roztočil žije ve svém vykonstruovaném černobílém světě, kde se to jen hemží nacisty, rasisty, xenofoby a antisemity. Že se většina jeho oponentů vůči takovému nálepkování ohrazuje? Nevadí, podle něj jde jen o další důkaz nebezpečného „náckovského“ pokrytectví. V poslední době si pan Roztočil navíc vyzkoušel, že pokud bude své teze prezentovat jako „reces“ či „parodii“, získá – přinejmenším na Facebooku – mnoho příznivců. Je to však dostatečný důvod k tomu, aby takovýto člověk získal prostor v Respektu? Domnívám se, že nikoli – v ČR žije spousta zajímavějších lidí, jimž leží na srdci boj proti nesnášenlivosti.

Tomáš Tatranský

RASISTY JSME ZASÁHLI NA BOLAVÉM MÍSTĚ
RESPEKT 31/2013

Díky za váš příspěvek věnovaný recesistům z iniciativy Čechy v ČR nechceme. Předpokládám, že se vám ozve nejedna „potrefená husa“ – nenechte se tím otrávit. Já jako orientalista narážím na různé internetové blyče velmi často (hlavně muslimoblyče a araboblyče), takže si celkem škodolibě myslím, že je moc dobře, když jim někdo nastaví zrcadlo...

*Bronislav Ostřanský,
Orientální ústav AV ČR*

OMLUVA

V minulém čísle jsme chybně uvedli sloupek Petra Hrušky, když jsme v titulku napsali, že obětí atomového útoku na Hirošimu a Nagasaki se říká „hirakuša“. Správně mělo být „hibakuša“. Petru Hruškovi a čtenářům se omlouváme.

NAPIŠTE NÁM SVŮJ NÁZOR NA DOPISE@RESPEKT.CZ